

Akkor, ki is van ellenünk?

Általában, nem hívóknak is szoktam ajánlani a Szentírás olvasását, mert nagyon harmónikus szöveg. Az emberi irományok általában minél szövevényesebbek, annál több hiányosságot, ellentmondást, egyensúlyi zavart hordoznak, sok lényeges dolog kimarad, hiány- és zavarérzete van az embernek. Az írók olykor kifejezetten ezekkel teszik izgalmassá az írásokat. Hát igen, a feszültség, az izgalom növekedése nagyobb hatást kölcsönöz, mert a botránkoztatás ugyanolyan népszerűsítő, mintha dicsérnének valamit. Miért is olvassunk harmónikus írásokat? Az ilyenek érzékenyítenek a hamisságok felismerésére (már ha valakit ez érdekel és nem a leplezésükben iparkodik). Miként a zenészek füle is sokkal érzékenyebbé válik a hamis hangokra.

Kell egy keveset lapozgatni az írásokat, míg ütközésekre bukkan az ember. Ha ilyenkor nem a mellét veregeti, hanem nekilát megkeresni a harmóniát a látszólagos ellentmondásban, akkor az igen nagy élmény és tanulság. Egyik ilyen fogas kérdés, amit nem is hallottam még együtt említeni, Jézusnak két mondása. Az érintett evangéliumok tárgyalásánál sem szokták idézni őket egymáshoz. Mire is gondolok?

Aki nincs ellenünk, az velünk van. Mk. 9. 40.

Aki nincs velem, az ellenem van... Mt. 12.

Mily kedves, barátságos, nagyvonalú, megengedő, befogadó ez a mondás, hogy aki nincs ellenünk, az velünk van! Ezt a kitételest használta céljaira még az előző, letűnt, de lenyomatával még mindig jelenlévő rendszer vezéralakja is, bár Jézust nem jelölte meg forrásának. Mondhatjuk plágiumnak, mégpedig annak is rosszabbik fajtájának, ami az idézett szöveg értelmét, jelentését elváltoztatja.

Az ilyen nagyvonalúan összetoborzó, szinte feltétel nélküli elfogadásnak eredményei azok a színes csoportosulások, amelyek látszólag a befogadásnál nagyon megengedőek, de az első közös felvetődő kérdésnél már egymásnak esnek és igyekeznek letaposni a többit, a világ keserű mulatságára. Már hogyné tennék, hiszen, aki részgazságokat, féligazságokat, sőt, hamisságokat tűz a zászlajára, az roppant gyorsan ütközik össze a hasonszőrűekkel. Egyetlen közös bennük a fő igazság közös támadása és a kevélység.

Ezzel ellentétben látszik állni Jézus másik mondása: aki nincs velem, az ellenem van. Ez nem olyan kedves, ezt ma kirekesztőnek, sőt diszkriminálónak mondanák. Sőt, ellenségképet fest közös botránkozásunkra.

Akkor nézzük meg szövegkörnyezetükben ezeket az állításokat:

Ekkor János szólalt meg: „Mester, láttunk valakit, aki ördögöt űzött a nevedben. Megtiltottuk neki, mert nem tartozik közénk.” Jézus így válaszolt: „Ne tiltsátok meg neki! Aki a nevemben csodát tesz, nem fog egykönnyen szidalmazni. Aki nincs ellenünk, az velünk van. Mk. 9. 38-40.

Az illetőnek, akit nem tekintett Jézus ellenfélnek, csak annyi „hibája” volt, hogy nem tartozott az apostolok társaságába, ellenben Jézus nevében tette azokat, amiket Ő is tett. Vajon tudnánk „csak” ennyire Jézus partnerei lenni?

Mi a helyzet a másik állítással?

Aki nincs velem, az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az szétszór. Mt. 12. 30.

A kapcsolódó mondatrész rendkívül képletes: aki nem gyűjt velem, az szétszór! A világban lehet tenni, venni a dolgokat, ide-oda, ezerféle módon. De! Egyetlen út vezet a dolgok összegyűjtésére! Aki nem azt teszi, hanem lyukas marokkal, hol ide, hol oda viszi a dolgokat, az nem összegyűjt és egy biztos, nem segíti annak munkáját, aki valóban összegyűjt. Drága kis unokám segített a telken kaszált szénát összegereblyézni. Akkor ismertem meg ezt az élményt.

Ez egy roppant szigorú követelmény, nagyon korlátozott a mozgástér, amikor nem Jézus ellen vagyunk! Ami azt illeti, erre elég sokat utal, például, mikor arra figyelmeztet, hogy „szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre vezet...” Mt. 7. 14.

Templomlépcső, 2022. október